

Tusind Punds Indtægt om Aaret, saa vilde de ikke med alle deres gode Hensigter og med al deres Kærlighed til de Fattige kunne udrette, hvad en eneste retfærdig Lov udrettede. Mange Almissegivere havde handlet ud af sit Hjertes Trang, men de vidste ikke, hvor ti Tusind Gange bedre det havde været, om deres Rigdom var bleven ofret til at fremme retfærdig Lovgivning, for da vilde det ikke været Hundreder, men Tusinder, som havde høstet Fordelen. Hun mente ikke, at Barmhjertighed skulde ophøre — langt fra! Thi selv om enhver gennem retfærdig Lovgivning kom til at nyde sit Arbejdes Frugt, saa vilde der blive overflødig Brug for gode og kærlige Gerninger, men at vise Barmhjertighed skulde ikke blive en Forret for Rige, thi de Fattige var ofte lige saa rede til Barmhjertighed, som de Rige.

Det var godt at sende Mad og Klæder til dem, der trængte til dem, men det var bedre at sørge for, at Tolden blev afskaffet paa Nødvendighedsartikler, saa Hustruen i Arbejderhjemmene kunde faa Fortjenesten til at strække til. Det var smukt at understøtte Arbejderne i trange Tider, men det var bedre at lære dem til at slutte sig sammen til egen Beskyttelse. De bitre Lidelser, som Strejker havde paaført Arbejderne og deres Hustruer og Børn, havde ikke desto mindre hjulpet til at fremkalde en Tingenes Tilstand, som langt overgik, hvad Filantroperne havde drømt om. Lovene til bedste for den almindelige Sundhed og Moral var bedre end Fattighuse, og vilde udrette mere, naar Administrationen paa disse Felter blev bedre, og det vilde den blive, efterhaanden som Folk blev mindre ligegyldige. Lad Folket vise, at hvad de ønsker er ikke Filantropi, men retfærdig Lovgivning og Deltagelse i Landets Styrelse. Kvinderne, haabede hun, vilde rejse sig mere og mere til Handling, og at Fremtiden vilde blive et lykkeligere og ædlere England, hvor alt Klassehad var forsvundet.

Kvinden.

Hun var lagt i Lænker;
hun mægtede ej
at bryde de Skrænker,
som spærrede Vej.
Hun var som en Rose,
saa dejlig og lind.
Hun taalte ej Kulde,
ej bidende Vind.

Og som Idealet
i Sekler hun stod;
hun maatte ej røre
sin Haand eller Fod.
Hun voksede som Frugttræ
bag Drivhusets Glar.
Naar Blomsten er falden,
saa Frugten man ta'er.

Og Træet det voksede
i Dage og Aar.
Til Drivhusets Vægge
dets Grene nu naar;
og snart vil de sprænge
det spejlende Glas,
kun ud i det Frie.
Det fordrer kun Plads.

Svend Vonved.

Bøger.

Jernbanen af Juhani Abo er en udmærket skrevet Bog, der, uagtet der ikke er Spor af Roman i den, i lige høj Grad vil interessere Unge og Gamle. Bogen handler om den finske Almues Forundring over Jernbanen, der næsten anses for overnaturlig, og der gøres lange Rejser for at faa et Glimt af den at se. Oversættelsen, der er særdeles god, er besørget af Hr Aage Meyer.

Retskrivningshjælper. Den af Hr. Lærer Pinholt udgivne „Barnets Sproglære“ er en god Hjælp ved den første Undervisning i Dansk. Den giver en tydelig og kortfattet Forklaring af Ordklasser og Sætninger og et Tillæg med en hel Del af de Ord, der falder Børn vanskeligt at stave. Bogen koster 8 Øre og faas hos Lærer I. Gr. Pinholt, Hove ved Lemvig.

Fra Amerika.

Kvinderne paa den femte Verdensfreds-Kongres.

Der har vist næppe været nogen af Kongresserne i Chikago, naar undtages Kvindekongressen, hvor Kvinderne har været saa overvejende i Antal, ikke bare blandt Tilhørerne, men blandt de Delegerede.

De mange forgræmmede, ældre Kvindeansigter blandt Tilhørerne sagde en tydelig nok: her sad de Mødre, hvis Sønner var faldne, de Hustruer der blev Enker i Amerikas sidste ulykkelige Krig.

Straks den første Aften saas det, at her var et Arbejde, Kvinderne havde taget op.

Paa Platformen mellem saa store amerikanske Navne som Josiah Quincy, Assistent Secretary of State; Alfred Low, Philadelphia og Dr. Benjamin Trueblood, Boston, mellem fremragende Udlændinge som den kejserlige, kinesiske Kommissær, den italienske kongelige Kommissær, Dr. Richter fra Heidelberg og W. Darby af London, sad der en lang Række af Kvinder. Mrs. Charles Henrotin — et fint, klogt Ydre, ikke Mrs. Potter Palmers strænge Skønhed, men saa til Gengæld et langt mildere Udtryk, holdt Indledningstalen. Der sad en Kvinde med et Ansigt som en regerende Dronnings, man kunde straks sige sig selv, at det maatte være Mrs. Belva A. Lockwood, hun, der to Gange har været opstillet som Kandidat til Præsidentværdigheden af Amerikas Kvinder.

Saa var der et Ansigt, bevægeligt af Udtryk, med et Dyb af Godhed i de store, brune Øjne, en rigtig moderlig Kvindeskikkelse; det var Amerikas vidtberømte kvindelige Præst, Mrs. Amanda Deyo, en energisk Arbejder for Temperance, for Fredssagen, for Kvindernes Stemmeret, en Kvinde til hvem de fattige og forladte betror deres Sorg, hvem stærke Mænd blandt Homestead Strikerne hilste med Taarer i Øjnene, da hun kom for at se til dem i deres Nød.

Der var Mrs. Mary Frost Ormsby, som paa egen Bekostning og under stort Besvær gjorde Vinterreisen til Rom for at bringe det store Fredsflag som Gave til Kongressen. Endvidere Baronesse von Suttner, som skrev den verdensberømte Roman: „Ned med Vaabene“, og som har stiftet en hastigt voksende Fredsforening i Østerrig, der repræsenteres af en fornem østerrigsk Dame

Fru Wischner. Den danske Fredsforening var repræsenteret af Fru. Nico Bech Meyer, der tillige var det ikke repræsenterede Norge med ind i Kongressen ved at give Beretning om Normændenes, særlig Bjørnsens, Arbejde for Fredssagen.

Der sad en ung Dejlighed langt tilbage paa Platformen, en Dame i et langt gulhvidt Silkeklædebon med hvidt Kniplings Slør om Haaret, lange sorte Øjenskygger, der skyggede Kinden, og en Rigdom af mørkt Haar.

Da hun omsider kom frem for Gæstblussene for at hilse fra sin Hjemby Tyrkiet, gik en Beundringsmumlen gennem Tilhørerrækkerne.

Hun var ikke bare dejlig, hver Bevægelse var yndefuld, og Talen røbede en uddannet Aand.

Kvindernes Arbejde gennem hele Kongressen kunde vel stilles ved Siden af Mændenes, hvad der navnlig skyldtes Mrs. Belva A. Lockwood. De fleste Resolutioner bar Spor af hendes hurtigt dømmende Aand, hvad enten de vare forfattede af hendes kære Ven Alfred Low, af Mr. Darby eller Dr. Trueblood, der var gerne et Ord, en Tanke, en Vending derved, der blev forandret efter hendes ordknappe Forslag, som traf Hovedet paa Sømmen. Flere af Resolutionerne havde hun selv givet første Form til. Der blev præsenterede Forslag fra nogle af Verdens første Jurister til den Verdensdomstol, der ønskes oprettet til at dømme mellem alle Nationer, et af disse Forslag var Mrs. Lockwoods, dets Form viste klart, at hun er en meget dygtig Jurist. Paa Fredskongressens tredje Dag viste sig pludseligt et nyt Kvindeansigt paa Platformen. Fru Beck-Meyer var lige bleven færdig med sit Foredrag om Fredssagens Arbejde i Danmark, Jubelen havde endnu næppe lagt sig over Deputationen til Kongen, dens venlige Modtagelse, Forskellen imellem de halvtredje hundrede Tusinde, der stod bag ved den hvide, sølvskinnende Fredspetition i Kongens Haand — da med ét en Kvindeskikkelse bandede sig Vej fra Tilhørerrækkerne.

Kort af Vækst, skulderbred, med et kæernesundt Ansigt, fuldt af Bestemthed parret med Hjertensgodhed — at hun maatte være en Nordbo, kunde enhver se. Det var Fru Sigrud Magnussen fra Island. Hun oplæste en Beretning, skrevet af hende selv, om den Kamp, der stod paa Island, da den danske Regering søgte at indføre Militærløven.

Hun brød sig ikke om, at det kunde høres, at Engelsk ikke var hendes Modersmaal. Hendes Tanke var kun i det, hun læste; hun var hos sit Folk i dets Nød, saa den dobbelte Rad af Soldater stillet op i Bygningen, hvor „Althinget“ samledes, saa Svenson, „den smukkeste Mand paa Island og en Høvding lige saa god som smuk“, rejse sig med sit: „I Guds og Folkets Navn, vi nægter at modtage denne Lov.“ . . . saa Guvernøren række den skælvende Haand ud efter Klokken, og Svenson atter springe op: „I Guds og Folkets Navn, ingen Vold i denne hæderlige Forsamling!“ — — — Tilhørerne sad som aandeløse og lyttede; det korte, knappe Sprog, en rigtig Sagastil, tog dem aldeles fangen; der gik som en Befrielse igennem dem, da de hørte, at det Lovforslag aldrig fik Gyldighed. Da Fru Beck-Meyer bag efter fortalte noget om Island,